

BODÓ CSIBA GIZELLA

Kötődések

Az ablakban egy árva hegyi kristály
festett üveg, nedves orchidea,
tegnap értékének olcsó maradványa,
lélek-árnyék torzult mosolya.

Lehetne másnak is ez becses,
de kötődés nélkül semmit nem jelent,
a tárgyak értéke múltad hú kutyája,
a gazda ment, hát ő is vele ment.

A jelen mint a füst úgy foszlik széjjel,
gondolatokban a múltat bújtatod,
a jövő reményeit óvón lehelgeted
a „háborús pincéből” majd egyszer felhozod.

Senki

Senki nem állhat utamba,
ha van választott utam,
senki nem emelhet fel,
ha nem emelem fel magam.

Nem fűszeres életem
ha éltem sója nem vagyok
sötét marad testem, lelkem
ha belül valami nem ragyog.

Nyaram melege hidegen hagy
ha az életet nem élvezem,
ha létetek nem érzem át
senki nem lesz velem.

Ujj-lenyomat

Belém rajzoltad az ujjlenyomatot,
Az egyedi, egyszerű motívumot.
Ujjlenyomatom rajzolatja,
az égről nézett földi térkép:
lenyomatod bennem! Az érték.
Én milyen lenyomatot hagyok?
Csak amilyen új gondolat.
Benned megújult rajzolat vagyok!

Természetes

A Nap körbejárta kertemet,
a Nap körbejárta házam,
nem láttam, de tetten értem
az árnyékvonulásban.
A Nap úgy indult, mint tegnap tette,
úgy, mint tízezer, százezer éve,
csak kertem virágai vannak
halálra ítélve.
Csókokat csattog egy madár.
Ő teheti, nem gondol minderre:
létre - nem létre,
fény és árnyék egyformán játékos
bogár üldöző repülése.

Kis éji zene

Álmom fehér liliom
gordonkába bújt fájdalmas dallam
gyötrellem húrján játszó éjszaka
senkit nem várok haza

Lila fény időzött illat orgonán
a mélyben mozdul a pedál
a boltív alatt, oszlopok sípján
felcsendül egy gregorián

Csak kérdezem

Felborzong bennem a lényeg:
az igazságban mennyit érek?
Az időtől érik-e a lélek?
Mennyi a hamis, mit megérzek?
Mit viszek másoknak magamból?
Kihasítok-e a nagyból
egy meghatározó kicsi részlet,
mit feláldozok az egésznek?
Magas hegyeken száguldozom,
vagy magam csak porba rajzoló,
gondolatot pingálok papír falakra
ecsetvonásban hátra hagyva
az anyaggá sűrült semmiséget
porrá el csak – lélekben égek?

Tanulni fáktól

Bezártam magamat magamba,
termésem lábamhoz hullott,
mint tölgynek a kalapját
vesztett makkja.
Magamban álltam, mint a kígyó törzsű fák,
kicsiny kinövése ez erdei hadnak,
s csak arra vágytam: valakinek
még egyszer oxigént adjak!